

Arrest

nr. 183 341 van 3 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, en hun kinderen X, X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, dienen op 20 september 2010 een asielaanvraag in.

Op 30 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 75 355 van 17 februari 2012 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 maart 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 27 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 8 augustus 2012 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 3 september 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 februari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 5 maart 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Bij arrest van de Raad nr. 165 903 van 15 april 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Bij arrest van de Raad van 24 juni 2013 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2012 werd ingediend met aanvulling op 19.07.2012 door :

D., M. (R.R.: xxx)

geboren te T. op (...)1981

A. M., R. (R.R.: xxx)

geboren te T. op (...)1985

**Ook gekend als: D., R.*

+ wettelijke vertegenwoordigers van :

D., O. (R.R.: xxx) geboren te T. op (...)2004

D., D. (R.R.: xxx) geboren te T. op (...)2009

D., N. (R.R.: xxx) geboren te T. op (...)2009

Allen van nationaliteit: Libanon

Adres : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkenen sinds september 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, hun leven hier hebben opgebouwd, hun centrum van belangen in België ligt, op naam van de heer D., M. een inschrijvingsbewijs voorleggen voor het volgen van Franse taallessen, op naam van mevrouw A. M., R. diverse attesten voorleggen van Franse taallessen alsook een overzicht van de punten en een beoordeling van het eind van het jaar, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd die hen op verschillende vlakken helpen en diverse getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 20.09.2010 voor de eerste maal asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 21.02.2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27.03.2012 vroegen betrokkenen voor de tweede maal asiel aan. Deze werd op datum van 27.03.2012 afgesloten met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (13 quater) door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op datum van 08.08.2012 vroegen betrokkenen voor een derde keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.06.2013 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor de eerste asielaanvraag, 1 dag voor de tweede asielaanvraag en iets meer dan 10 maanden voor de derde asielaanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, het goed doen op school, goed aangepast zijn en hierbij verschillende schoolattesten en een rapport voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het argument dat een terugkeer naar het land van herkomst een radicale verandering zou zijn in het leven van de kinderen die nu terug stabiliteit en veiligheid hebben gevonden in België, vormt geen buitengewone omstandigheid. Zo zijn er regelmatig personen uit Libanon met schoolgaande kinderen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst. Ook zij worden geconfronteerd met dergelijke problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Libanese burgers.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM indien zij zouden moeten terugkeren dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen serieuze levensbedreigende problemen kennen in hun land van oorsprong volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het argument dat betrokkenen niets meer hebben in het land van herkomst en een terugkeer zou leiden tot een menonwaardig leven aldaar, vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid. Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar voor de heer D., M. en ruim 25 jaar voor mevrouw A. M., R. in Libanon en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te

staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet in staat zijn om een reis te bekostigen naar hun land van herkomst en dat zij niet beschikken over een bron van inkomsten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Op 10 juli 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad nr. 118 506 van 6 februari 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 30 oktober 2013 dienen verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 4 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 3 november 2015 dienen verzoekers een vijfde asielaanvraag in.

Op 19 augustus 2016 geeft de ambtenaar-geneesheer een advies.

Op 29 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 195 625.

2. Over de ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu beschikken de derde, vierde en vijfde verzoekende partij gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde en vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel: Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het artikel 3 EVRM en het Kinderrechtenverdrag.

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

‘De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.’

Overwegende dat in de bestreden beslissing vervolgens wordt verwezen naar de elementen van integratie van de eisers, hun schoolgaande kinderen en hun meervoudige asielaanvragen.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

2.

Dat de eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat de eisers in hun aanvraag dd. 8 maart 2012 hebben gewezen op hun eerste asielaanvraag. Dat de eisers er tevens de aandacht op hebben gevestigd dat zij, ondanks de afwijzing van hun eerste asielaanvraag, volharden in hun asielrelaas. Dat de eisers nog een tweede en een derde asielaanvraag heeft ingediend, waarvan de laatste eveneens ten gronde werd onderzocht.

Dat de eisers eveneens hebben verwezen naar hun schoolgaande kinderen als zijnde een buitengewone omstandigheid. Dat een terugkeer naar Libanon een onderbreking en stopzetting tot gevolg zal hebben van hun schoolloopbaan wat door de Raad van State reeds verschillende keren werd aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Dat deze twee elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantoonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat bovendien de eisers deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk hebben gecreëerd, doch dat de Belgische overheid hen hiertoe alle kansen heeft geboden.

3.

Dat er op gewezen dient te worden dat de eisers sinds hun aankomst op september 2010 (datum van hun eerste asielaanvraag) tot 26 juni 2013 (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt bevestigd) bijna steeds legaal in België hebben verbleven én steeds rechtmatige pogingen hebben ondernomen teneinde hun verblijfssituatie te regulariseren (cf. tweede en derde asielaanvraag en de medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980).

Dat het de eisers onmogelijk kwalijk kan genomen worden dat zij in deze lange periode van bijna 3 jaar van de mogelijkheden tot integratie gebruik hebben gemaakt, alsook hun drie minderjarige kinderen school hebben laten lopen.

Dat de Belgische overheid de eisers immers deze kansen hebben geboden.

Dat de asielprocedures dewelke ten gronde werden behandeld respectievelijk bijna anderhalf jaar en iets meer dan tien maanden hebben geduurd.

Dat de eisers gedurende deze lange periode van legaal verblijf in hun hoedanigheid van asielzoeker hun integratie hebben bewerkstelligd en dat de eisers hun sociaal leven hebben uitgebouwd.

Dat het de eisers zoals het goede ouders betaamd hun kinderen naar school hebben te laten gaan.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen onredelijk lang is waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat de eisers op heden bijna drie jaar in België verblijven en het grootste deel van deze verblijfsperiode de hoedanigheid van asielzoeker hadden.

Dat hun situatie eveneens als een humanitair prangende situatie beschouwd kan worden.

4.

Dat bovendien dient benadrukt te worden dat de kans uitermate reëel is dat de beslissing tot onontvankelijkheid dd. 5 maart 2013 genomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen zal vernietigd worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in gelijkaardige situaties.

Dat de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dan ook als buitengewone omstandigheid dient aangemerkt te worden, gelet op het feit dat de medische situatie van de eiser hem niet toelaat naar zijn land van herkomst te reizen.

Dat een schending van artikel 3 E.V.R.M., minstens in hoofde van de eiser, reëel is bij een al dan niet tijdelijke terugkeer naar Libanon, aangezien er geenszins zekerheid is dat de eiser aldaar de nodige zorgen en behandelingen zal kunnen krijgen.

5.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft.

Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden.

Dat de beoordeling van de verwerende partij reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze dient te gebeuren.

Dat vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

Dat de belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, in overweging dienen genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Dat kinderen het recht hebben zich te ontplooiën en te ontwikkelen.

Dat het terugsturen van de eisers naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, de stabiliteit in het leven van de kinderen doorbreekt.

Dat de scholing van de kinderen bijdraagt tot deze stabiliteit.

Dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt, waardoor verweerster minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toedicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Dat deze rechten in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn.

Dat kinderen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten dienen te genieten.

6.

Dat hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

Dat benadrukt dient te worden, het weze herhaald, dat de integratie is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

Dat de eisers bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld hebben als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en dat de eisers hun verregaande integratie weliswaar zelf hebben gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

Dat de verweerster alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

Dat de verweerster niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout gaat (zie supra), doch ook de bal mislaat door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Dat de verweerster in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending

van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.2.3. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.2.4. In hun aanvraag van 7 maart 2012 hebben verzoekers samengevat het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- verzoekers kennen ernstige levensbedreigende problemen in hun land van oorsprong: verzoeker was betrokken bij een vuurgevecht in Libanon en is Beirut moeten ontvluchten omdat hij opgespoord werd door de Hezbollah;
- verzoekers hebben geen geld om zich naar het buitenland te begeven en vandaar de aanvraag in te dienen;
- verzoekers verblijven met hun minderjarige kinderen reeds anderhalf jaar in België, verzoekster sprak reeds Frans en heeft deze taal nog verder kunnen bijschaven in België, zij volgt een vorming en zij zet zich in, verzoeker volgt Franse lessen, de kinderen lopen school en doen het goed op school, een terugkeer naar hun land van oorsprong zou andermaal een radicale verandering in hun leven meebrengen terwijl ze eindelijk stabiliteit en veiligheid hebben gevonden in België, verzoekers hebben hun leven in België verder uitgebouwd en hebben nu het centrum van hun belangen in België, zij hebben hier een vriendenkring en leggen getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat ze geïntegreerd zijn.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord, zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.2.5. Verzoekers voeren aan dat hun problemen in Libanon en het naar school gaan van de kinderen ten onrechte niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het kan verzoekers niet kwalijk genomen worden dat ze gedurende hun verblijf in België, gedekt door hun asielprocedures, gebruik gemaakt hebben van de mogelijkheden tot integratie en hun kinderen naar school hebben laten gaan. Tijdens hun asielprocedures verbleven verzoekers hier legaal. Verzoekers voeren aan dat het door de Dienst Vreemdelingenzaken erkend wordt dat een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen gelijk staat aan een prangende humanitaire situatie, wat buitengewone omstandigheden impliceert. Verzoekers wijzen erop dat de beslissing genomen in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, allicht zal worden vernietigd, waardoor vaststaat dat verzoeker een medische problematiek heeft waardoor hij niet terug kan reizen naar zijn land van herkomst, tevens is er ook een schending van artikel 3 van het EVRM omdat niet vaststaat of verzoeker in Libanon de nodige zorgen zal krijgen. Verzoekers wijzen op het belang van hun kinderen en dat deze in overweging dienen genomen te worden tijdens de ontvankelijkheidsfase, het terugsturen naar het land van herkomst onderbreekt de stabiliteit in het leven van de kinderen, de scholing draagt bij tot deze stabiliteit. Verzoekers achten de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag geschonden, evenals artikel 22 van de Grondwet. Verzoekers menen dat de elementen van integratie op zich misschien niet volstaan om als buitengewone omstandigheid te dienen, maar deze elementen moeten wel in rekening worden gebracht binnen het geheel van de ingeroepen omstandigheden. Alle elementen moeten tezamen worden beoordeeld en niet afzonderlijk.

3.2.6. Inzake verzoekers' problemen in Libanon wordt in de bestreden beslissing het volgende geantwoord:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM indien zij zouden moeten terugkeren dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

en

“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen serieuze levensbedreigende problemen kennen in hun land van oorsprong volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

De loutere opmerking dat verzoekers volharden in hun asielrelaas, brengt niet mee dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Er wordt opgemerkt dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 5 juli 2013, reeds drie asielaanvragen van verzoekers werden afgewezen en dat het niet onredelijk is te verwijzen naar het oordeel van de bevoegde instanties in dit verband.

3.2.7. Waar verzoekers wijzen op hun legaal verblijf, de duur van de asielprocedures en hun integratie, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 20.09.2010 voor de eerste maal asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 21.02.2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27.03.2012 vroegen betrokkenen voor de tweede maal asiel aan. Deze werd op datum van 27.03.2012 afgesloten met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (13 quater) door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op datum van 08.08.2012 vroegen betrokkenen voor een derde keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.06.2013 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor de eerste asielaanvraag, 1 dag voor de tweede asielaanvraag en iets meer dan 10 maanden voor de derde asielaanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

en

“Het feit dat betrokkenen sinds september 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, hun leven hier hebben opgebouwd, hun centrum van belangen in België ligt, op naam van de heer D., M. een inschrijvingsbewijs voorleggen voor het volgen van Franse taallessen, op naam van mevrouw A. M., R. diverse attesten voorleggen van Franse taallessen alsook een overzicht van de punten en een beoordeling van het eind van het jaar, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd die hen op verschillende vlakken helpen en diverse getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Waar verzoekers aanvoeren dat de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt dat het buitengewone omstandigheden uitmaakt dat een gezin met schoolgaande kinderen een asielprocedure met een duur

van drie jaar heeft, wordt erop gewezen dat verzoekers hiermee verwijzen naar een criterium van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar verzoekers zich dus menen te kunnen beroepen op de criteria van deze instructies, of waar zij erop wijzen dat de verwerende partij dit had moeten doen en moeten vermelden, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Waar verzoekers aanvoeren dat het hen niet ten kwade kan worden geduid dat zij zich integreerden tijdens hun asielprocedures, blijkt dat in de bestreden beslissing enkel wordt vermeld dat verzoekers wisten dat zij hier voorlopig mochten verblijven voor de duur van hun asielprocedure maar dat zij bij een negatieve beslissing het grondgebied dienden te verlaten. Tevens wordt erop gewezen dat het feit dat er een zekere behandelingsduur is, verzoekers geen recht geeft op verblijf.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de ingeroepen elementen van integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, dus geen buitengewone omstandigheden uitmaken, en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat dit in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken ook geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld. Zij beperken er zich toe aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling in de bestreden beslissing, maar tonen het kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aan. Verzoekers gaan er verder ook ten onrechte van uit dat in de bestreden beslissing hun verblijf in het Rijk en hun integratie zomaar aan de kant worden geschoven. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins geoordeeld dat de bij de aanvraag ingeroepen duur van het verblijf in België of de integratie niet is aangetoond of niet wordt aanvaard voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

3.2.8. Verzoekers verwijzen naar de mogelijkheid dat de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet zal vernietigd worden en dat daarom de medische situatie van verzoeker als buitengewone omstandigheid moet worden aangenomen.

In dit verband wordt opgemerkt dat de medische toestand van verzoeker in de aanvraag van 8 maart 2012 niet werd vermeld als buitengewone omstandigheid, zodat de verwerende partij hierop niet diende en niet kon antwoorden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag op grond van medische redenen dateert van 3 september 2012, dit is van na de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben evenmin een aanvulling ingediend bij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met de mededeling dat er een nieuwe buitengewone omstandigheid zou zijn. Bijgevolg moest niet worden geantwoord op iets wat niet werd aangevoerd.

Indien verzoekers menen dat de medische toestand van verzoeker zodanig is dat dit hen verhindert om een aanvraag in te dienen vanuit hun land van herkomst, kunnen zij dit element eventueel laten gelden in een nieuwe aanvraag.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.2.9. Inzake het naar school gaan van de kinderen, en de belangen van de kinderen wat betreft hun recht op stabiliteit, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, het goed doen op school, goed aangepast zijn en hierbij verschillende schoolattesten en een rapport voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het argument dat een terugkeer naar het land van herkomst een radicale verandering zou zijn in het leven van de kinderen die nu terug stabiliteit en veiligheid hebben gevonden in België, vormt geen buitengewone omstandigheid. Zo zijn er regelmatig personen uit Libanon met schoolgaande kinderen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst. Ook zij worden geconfronteerd met dergelijke problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Libanese burgers. “

Er wordt opgemerkt dat verzoekers niet betwisten dat scholing mogelijk is in het land van herkomst, dat de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en dat er geen gespecialiseerde infrastructuur nodig is. Zij voeren vooral aan dat hun kinderen recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien en dat de scholing bijdraagt tot deze stabiliteit.

Met deze herhaling van elementen uit hun aanvraag en met deze opmerkingen tonen verzoekers niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband feitelijk onjuist zijn of kennelijk onredelijk. Tevens betreft de verwijzing naar de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22 van de Grondwet een algemene verwijzing, dat het belang van het kind voorop moet staan en dat het kind recht heeft op leven en ontwikkeling. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing deze rechten zou schenden. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, en er wordt op gewezen dat verzoekers, op het ogenblik waarop zij een bevel om het grondgebied te verlaten zouden ontvangen, de mogelijkheid hebben overeenkomstig artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet, uitstel te vragen van de termijn om hun kinderen hun schooljaar te laten afwerken.

3.2.10. Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat het geheel van alle elementen dient te worden beschouwd als voldoende voor de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over het geheel van de ingeroepen elementen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verschillende door verzoekers aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door verzoekers aangebrachte elementen aanvaard werden als buitengewone omstandigheid kan niet worden ingezien waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten worden beoordeeld. Een dergelijke verplichting kan namelijk niet uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden afgeleid.

3.2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er *in casu* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.12. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat verzoeker medische problemen heeft en het niet gegarandeerd is dat hij bij een terugkeer naar Libanon daar de nodige zorgen zal krijgen.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekers beperken zich in het middel tot de bewering dat verzoeker medische problemen heeft. Verzoekers brengen evenwel geen concrete feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij tonen bijgevolg niet aan dat verzoeker een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de beslissing van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd vernietigd en inmiddels werd vervangen door een nieuwe beslissing van 29 augustus 2016, waarbij de aanvraag onvankelijk maar ongegrond werd verklaard. Zolang deze beslissing niet is vernietigd, wordt zij geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*privilège du préalable*) en is de aanvraag van verzoeker dus afgehandeld. Bovendien wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET